

Ирина СОКОЛОВА

ЕДИТ ПИАФ

ЗАЩО НЕ МОЖЕМ
БЕЗ ЛЮБОВ

Животът ѝ, разказан от самата нея

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Превод на български език и предпечатна подготовка
Паритет ООД

© Ирина Соколова

Едит Пиаф. Защо не можем без любов. Животът ѝ, разказан от самата нея [белетризирана биография]; превод Татяна Балова, 256 стр.

Книгата е изградена като на разказ на Едит Пиаф за собствения ѝ живот пред нейния последен, с 20 години по-млад съпруг, Тео. Тя му измисля псевдонима „Са-рапо“ (от *saïano* – *обичам те* на гръцки), заради него се бори със смъртоносната си болест и в края на всеки концерт завършва с хита *A quoi ça sert l'amour?* (*Защо не можем без любов*). Когато тя не е добре, той я забавлява със смешни разкази и я крие от вездесъщите камери, а когато я боли, я носи на ръце и силно я прегръща. Опитва се колкото е възможно да опази своето „врабче“ и успява да изтръгне от смъртта цяла година живот за нея. Обожават я Шарл Азнавур, Жак Пилс и Ив Монтан, а тя цял живот търси единствения...

Това е изповед на една щастлива жена, емоционален разказ за любовта, разочарованията, триумфалните ѝ извисявания, за самотата и щастието, за любимите и приятелите ѝ. Книгата е илюстрирана с уникални снимки.

Поръчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com
получават отстъпка 20 процента.

Всички права са защитени. Никаква част
от тази книга не може да бъде възпроизведена
в каквато и да е форма без писменото разрешение
на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-276-6

В НАЧАЛОТО БЕШЕ НАЧАЛОТО

Родена съм...

Това е единственото нещо, за което съм напълно сигурна. Просто защото никой още не е успял да живее, ако преди това не се е родил.

Боже, колко глупости са измислени за това къде и как съм се родила! На някаква улица в Париж майка ми не успяла да дотича до родилния дом, а баща ми да повика Бърза помощ. Затова ме изродил не лекар, а полицаи. Кой би могъл да каже истината как съм се родила? Никой, защото никой не го интересува. Родила съм се и това е – в Париж се раждат толкова много никому ненужни деца, които нямат нито семейство, нито дом. Официално имаме семейство, но по онова време баща ми Луи Гасион беше на фронта, а майка ми Анета Мейар, която предпочиташе псевдонима Лин Марса, много скоро ме даде на майка си, която бе дресьорка! Да, да, на нейния фургон – мръсен и вмирисан на евтино вино и кучета, пишеше: „Салон „Образовани бълхи““. Освен мен във въпросния „Салон“ живееха седем кучета, които, мине – не мине, раждаха потомство, три котки, следващи ги по петите, няколко хамстера, папагали и птички.

И аз отново трябваше да вярвам на не особено правдоподобните приказки на роднините си. Когато баща ми си дойде в кратка домашна отпуска и ме намери, той с ужас видя, че огромната ми в сравнение с тялото глава просто се поклаща върху тъничката шия, че цялата съм изпохапана от какви ли не насекоми, а лицето ми е само

две огромни, вечно насълзени очи. Той ме грабна и ме откара при майка си в Берн.

Берн си го спомням вече смътно и всъщност не толкова като гледки, колкото като звуци и миризми. Предимно звуци. Знаеш ли, никога не съм го казвала на разните любопитни, няма защо да го знаят, но мисля, че когато татко ме доведе при „мама Тина“, както наричаше леля си, аз не можех да говоря. Мадам Гасион беше съдържателка на публичен дом, съвсем малък, само с пет „момичета“, но всички те, които нямаха свои деца, се втурнаха да ме отглеждат! Не знам дали баба беше доволна от това, или не, но като гледам снимките от онова време, явно са ме изкъпали, пооблекли и най-вече нахранили.

Не съм съвсем сигурна, но веднъж баща ми каза, че първата ми дума била „татко“, а когато ме намерил, аз с едва чуто гласче доста прилично съм тананикала някакви мелодии, които приличали на птичи трели. Не те лъжа, така е, наистина. Нищо чудно. Ако едно дете не чува нищо друго освен дрезгавия смях на баба си, кучешкия лай и песента на птиците (защото те бяха пойни), на какво друго ще се научи? Чудя се как не съм започнала да псувам, преди да проговоря.

Чак по-късно започнах да се изразявам невъздържано.

Разбрах, Тео!

Казват, че за всичко в живота трябва да си плащаме, по-точно – да се разплащаме. След всяка неприятност, след всяка катастрофа, а както знаеш, моите биха стигнали и за десетима, се питам за какво се разплащам и невинаги можех да си отговоря, а понякога дори не разбирах защо Животът ме наказва така. Но сега изведнъж разбрах!

Едит Пиаф, 1917 г.

Тео, аз не съм се разплащала, а отначало съм плащала, после съм получавала, разбираш ли, отначало съм си плащала, сякаш Съдбата ми е нямала доверие и се е страхувала, че ще взема всичките ѝ подаръци, без да ѝ дам нищо в замяна!

Бях почти сляпа и това не е случайно, а за да се науча да чувам по-добре, отколкото да гледам. Разбираш ли, когато няма как да различиш нещо, когато в повечето случаи имаш превръзка на очите, без да искаш, започваш да се вслушваш. Чувах и запаметявах песничките на „момичетата“ – фриволни, разбира се, дори приспивни, които те ми пееха, но те не приличаха на тези, които ти е пяла твоята майка.

Когато си спял, няма как да си като всички, няма как да играеш, да тичаш, да лудуваш, дори просто да повиваш куклите си, аз си платих за музикалния слух, за способността да запомням дадена мелодия от първото чуване, и то да я запомням завинаги.

Аз наистина няхах нормални играчки, няхах кукли като другите момичета. Това е кератит – възпаление на очната роговица, от него боледуват най-често кучетата. Сигурно съм го хванала точно във фургона на баба от нашите псета, с които спях прегърната. Дистрофията също си каза думата, баща ми споменаваше, че когато най-после намерил малкия фургон, аз съм била безумно слаба.

Не бях съвсем сляпа, но почти не можех да отворя очи, по-скоро заничах към света, отколкото да живея в него. От онова време не помня друго освен песните, които ми пееха „момичетата“. Нищо чудно, защото децата възприемат много неща с очите и ушите си. Явно очите ми не са били в ред и е трябвало да разчитам само на ушите. Момичета-

та забелязали, че често си търкам очите и се държа някак странно. Лекарят ми постави неутешителна диагноза, посъветва ме често да промивам очите си, да се пазя от силна светлина, да ги държа затворени и да ме хранят добре.

А после окончателно ми сложиха превръзка. Промиваха очите ми, капеха ми капки, мажеха ги с нещо и отново ги превързваха. Представяш ли си едно шест-седемгодишно момиче да бъде лишено от възможността да отвори широко очи и да види слънчевата светлина? Аз възприемах света с ръцете и с ушите си.

Така си платих за добрия слух.

Но си плащам и до днес, плащам си със страха от тъмното. Затова трудно могат да ме накарат да спя до разсъмване. Не го признавам пред себе си, но ми е пределно ясно, че дълбоко в мен е заседнал страхът, че ако изведнъж падне мрак, той никога повече няма да се разсее. Да спя със запалена нощна лампа? Опитвала съм се, но една нощ нещо стана и спряха тока. Боже, какъв ужас изпитах, когато се събудих в пълен мрак!

Оттогава си лягам чак когато съмне, за да може, отворя ли очи, да видя, че навън е светло.

Знам, че така е неудобно за всички, че с моя режим създавам много проблеми на нормалните хора и най-вече на теб, но това е по-силно от мен, Тео. Ако можех да преодолеем ужаса си от тъмното, щях да го преодолеем. Но дори хипнотизатор не успя да ми помогне, той може да ме приспи, но не може да ме накара да не се страхувам от тъмните прозорци или от самотата. Никой не го може.

Когато съм лежала по болниците, винаги съм успявала да оставя вратата откритата, молила съм за това, уж за да мога, ако се наложи, да повикам за помощ, но всъщност — за да виждам ивицата светлина от коридора.

Луи Гасион – бащата на Едит Пиаф. Уличен акробат.

СЪДЪРЖАНИЕ

В НАЧАЛОТО БЕШЕ НАЧАЛОТО	3
РАЖДАНЕТО НА ВРАБЧЕТО	36
ОТ МАЛКАТА ПИАФ ДО ЕДИТ ПИАФ	63
„ИЗХВЪРЛЕНИ“ ГОДИНИ	93
ПИГМАЛИОН С ПОЛА. МОЯТА АМЕРИКА	116
МАРСЕЛ	149
БЕЗ МАРСЕЛ	187
ТЕО, МОЙ ТЕО	213